

світ і події, що відбуваються довкола. Предметне поле постмодерної науки на сьогодні окреслене фундаментальною антропологічною тріадою (тіло, душа, дух). Крім того, прикметною ознакою постмодерного мислення є установка, що нині саме практичні потреби визначають можливі стратегії розвитку цивілізації. З огляду на те, що фундаментальна потреба людини – це життя, стратегічною метою розвитку цивілізації є та залишатиметься забезпечення передумов життя. Зауважимо, що з точки зору сучасної філософії, сфера приватного життя людини охоплює приватність територіальну, комунікаційну, інформаційну та тілесну (фізичну). Отож, з викладеного випливає, що діяльність держави спрямована на забезпечення права на приватність є життєво необхідною та цілком обґрунтованою, зокрема з філософської точки зору.

Під час висвітлення вагомих ознак постмодерну вже було відзначено, що для сучасного суспільствознавства характерне усвідомлення кризи ідеї індивідуалізму. Відповідні міркування зумовили активне звернення до ідеї утвердження моральних цінностей спільноти, що відзначаються потенціалом щодо забезпечення балансу прав та обов'язків особистості для суспільства, яке прагне сталого (успішного) розвитку. Парадоксально, але спільнота можлива лише за умови поваги до індивідуальних інтересів особистості. Отож ідея права на приватність не втрачає своєї актуальності і в контексті сучасного завдання розбудови суспільства з потужним комунікативним потенціалом та на принципах солідарності й позитивної взаємодії.

Для належного забезпечення права на приватність і законодавцям, і іншим уповноваженим органам державної влади та посадовцям необхідно взяти до уваги, що сфера приватного життя людини охоплює приватність територіальну, комунікаційну, інформаційну та тілесну. Забезпечення права на приватність є одним з фундаментальних завдань правової, демократичної та соціальної держави і, водночас, реальним показником реалізації цих характеристик.

УДК 355(043.2)

Микулець В. Ю., к.ю.н., доцент,
ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка С. Дем'янчука», м. Рівне, Україна

РЕФОРМА ЄВРОПЕЙСЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ ЯК ПРАКТИЧНИЙ НАСЛІДОК BREXIT

Європейський Союз від моменту свого заснування є складний, сповнений різного роду проблемних моментів та суперечностей феномен, головною колізією якого є необхідність відмови держав-членів від своїх

суверенних прав у різних галузях і передачі їх у відання наднаціональних органів влади ЄС. При цьому проблема поглиблення європейської інтеграції завжди неоднозначно сприймалася державами-членами. Втім, певною мірою, євроскептицизм можна розглядати як додатковий стимул до зваженої євроінтеграційної політики, що у довгостроковій перспективі працює на ідею об'єднаної Європи.

Очевидно, що для керівництва Євросоюзу події довкола Brexit стали приводом замислитися над майбутнім Європи. Як заявив голова Єврокомісії Жан-Клод Юнкер, ЄС має будувати спільне майбутнє. «Отже, ми повинні продовжувати посилювати один одного, працюючи разом і вибудовуючи ще сильніший демократичний союз. Це наша спільна мета. Ми повинні зосередитися на нашому європейському майбутньому, а не на минулому і на Brexit», – сказав глава Європейської комісії виступаючи в дебатах в Європарламенті щодо майбутніх відносин ЄС з Великобританією [1]. За його словами, проект директивних вказівок, який буде запропонований Європейській Раді, – «не просто ряд параграфів». Йдеться про рішення, які позначаться на громадянах союзу, тому кроки, що вживаються не повинні бути негативними для них. Крім того Жан-Клод Юнкер зазначив, що після виходу Великобританії Євросоюзу хотів би створити з нею асоціацію тісного партнерства. При цьому законодавчі норми внутрішнього ринку повинні зберігатися. Підприємства і громадяни повинні мати можливість користуватися ідентичними правилами і звертатися в ідентичні інститути.

Аргументи, щодо перспективності і позитивності членства в Євросоюзі для всіх держав-учасників можна почути і в такому контексті: 1) всі європейські країни, навіть колишні великі держави, занадто малі і слабкі, щоб самостійно утвердитися в сучасному світі, отож тільки якщо вони будуть єдині, їх стануть сприймати всерйоз; 2) оскільки всі міжнародні ринки сьогодні дуже обмежені, для того щоб домогтися високого рівня життя, європейських народів необхідний загальний ринок з єдиною валютою – це забезпечує зростання та добробут. Виходячи з цих двох положень, на думку окремих експертів (і очевидно – єврооптимістів), європейські країни просто приречені до інтеграційних процесів [3].

Справедливість цієї тези доводить і той факт, що Євросоюз не припиняв роботи над своїм розширенням. Після найбільшої хвилі розширення ЄС в 2004-2007 роках, коли до європейської спільноти приєдналося 12 країн (10 в 2004 році і 2 в 2007 році), союз швидко переорієнтувався на південний напрямок, розпочавши підготовку до інтеграції балканських країн. Нині тривають перемовини з кандидатами з вказаного регіону Європи та відбувається адаптація цих країн до стандартів союзу. Зрозуміло, що кожна з балканських країн рухається окремо і на власній швидкості. Так, Хорватія вже приєдналася до ЄС, Чорногорія та Боснія і Герцеговина ведуть інтенсивний змістовний діалог

на тему технічних аспектів приєднання, а Сербія і Косово лише починають такі переговори. Кінцева мета ЄС полягає в інтеграції всіх балканських країн [4].

Крім того, про реальні пріоритетні напрямки реформування європейських інституцій можна зробити висновок з проекту бюджету ЄС на 2019 рік [5]. Він передбачає фінансування нових ініціатив та посилення додаткових переваг Європи, зокрема, в питаннях інвестицій, зайнятості, міграції, солідарності й безпеки. Мовою бюджету ЄС на 2019 рік це означає: 1) фінансування реформи Спільної європейської системи надання притулку; 2) зміцнення Європейської служби прикордонної і берегової охорони, та інших служб, що регулюють прикордонний контроль і видачу віз; 3) реалізацію рамкових партнерських угод з країнами, що не входять в ЄС з питань міграції. Спеціальної уваги заслуговують проекти спрямовані: 1) на розширення Програми підтримки структурних реформ з наголосом на проведення структурних реформ в державах-членах ЄС; 2) на створення Європейської служби працевлаштування, яка гарантує справедливу мобільність праці на внутрішньому ринку; 3) створення нової Європейської прокуратури для притягнення до відповідальності за міждержавні злочини, включаючи шахрайство, відмивання грошей і корупцію. Будуть прийняті подальші кроки для захисту фізичних і юридичних осіб від кібератак [5].

Перераховане вище вказує на серйозну налаштованість очільників Євросоюзу розбудовувати простір комфорту, правопорядку та економічного зростання, що робитиме європейське об'єднання успішним та привабливим, а отже запобігатиме його дезінтеграції.

Література

1. Юнкер Ж-К. ЕС должен сосредоточить главное внимание на своем будущем после Brexit [Електронний ресурс] / Ж-К. Юнкер // Капитал – Режим доступу: <https://www.capital.ua/ru/news/109783-es-dolzhen-sosredotochit-glavnoe-vnimanie-na-svoem-buduschem-posle-brexityunker>, (11/2018).

2. Молдован Олексій, Куди рухається ЄС: п'ять тез про майбутнє Європи [Електронний ресурс] / Олексій Молдован // MIND – Режим доступу: <https://mind.ua/publications/20170656-kudi-ruhaetsya-es-pyat-tez-pro-majbutne-evropi>, (12/2017).

3. Вагнер Гельмут, Европейская интеграция – благо для всех [Електронний ресурс] / Вагнер Гельмут // RELGA – 2011. – №4 [222]. – Режим доступу: <http://aej.org.ua/analytics/739.html> (02.2011).

4. Бюджет ЕС на 2019 год // An official website of the European Union – Режим доступу: <http://studies.in.ua/ru/pravo-es-shpargalki/2464-procedura-priynyattya-do-yes-novih-derzhav-chlenv.html>, (11/2018).